

В оборону хліба

Борис Олійник

Юначе мій, чиєїсь мами сину,
Зодягнений на джинсовий мотив,-
Я вже завмер, коли ти... півхлібини
"В дев'ятку" натреновано вгатив!

Солоним потом заливає спину...
Футбол, як бачиш,— не солодка гра!
Перепочинь. Та поговорим, сину.
Бо є про що. І — вже давно пора.

Я просто, не домішуючи меду,
Скажу:
коли ти замахнувся ривком
Ударить хліб,
твоя весела кеда
Мені під серце влучила носком.

Ти вдарив так,
що потемніло в очі,
І по державні крайні рубежі
У всіх, що пухли в сорок шостім році,
Від жаху похолонуло в душі.

І у батьків, які на полі ратнім
Ділили хліб, мов долю у бою,
Відкрилися старі солдатські рани,
І заболіли в смерті на краю.

І в матерів, коли ти через луки
Котив хлібину, як футбольний м'яч,
Так застогнали, затужили руки,
Немов по них ти потоптався навскач.

Ми всі із хліба виростали, сину,
Із праці себто — чуда із чудес,-
Яка нас охрестила на Людину,
Піднявши з чотирьох до піднебесь.

Нас кликав хліб на добре, чесне діло
До братнього, трудящого коша.
Ми в нім шануємо не тільки тіло,
У нім народна світиться душа.

І я тобі сказати чесно мушу:
Ти можеш лущить м'яч, немов горох,
Але коли вже замахнувся на душу,-
Дивись, щоб не спіткнувся... на чотирьох!